

Op **zondag 17 augustus 2025** vieren we het jaarlijkse missiefeest. We zetten hiermee de traditie verder om het werk van de Wetterse missionarissen te ondersteunen.

Dit jaar zetten we **Réjette De Winter** in de kijker. Zij is actief in Kinshasa, Congo. Precies in haar missiegebied willen we de noden omtrent de gezondheidszorg lenigen. Ook andere projecten kunnen op onze steun blijven rekenen: de school van zuster Erna De Wulf en de school opgericht door wijlen Léon Backx, beide in Rwanda.

Meer informatie over deze projecten vind je op de website van de Gabriëlparchie.

Réjette De Winter

We blijven het gekende concept - als onze enige bron van inkomsten - gebruiken:

- **Gezellig tafelen met missie vrienden**

Op zondagmiddag 17 augustus kan je opnieuw gezellig tafelen in de refter van Scheppers. We serveren traditiegetrouw mosselen met friet en enkele andere lekkere gerechten. Je kan hiervoor inschrijven via de bijgevoegde bestelbon of via de website van de Gabriëlparchie.

- **Afhaalmaaltijd**

We voorzien ook dit jaar de mogelijkheid om vooraf een maaltijd te bestellen en af te halen in het Scheppersinstituut op zondagmiddag 17 augustus. Er is keuze uit verschillende gerechten, waaronder onze panklare mosselen met friet. Inschrijven voor een afhaalmaaltijd kan via de bestelbon of via de website van de Gabriëlparchie.

- **Giften**

Indien je graag een bedrag naar keuze sponsort, kan dit via een storting op rekening **BE06 4441 7490 4122** van Missieanimatie Wetteren, met vermelding "gift missiefeest 2025". Met eventuele contante giften kan je terecht in de dekenij op de Markt te Wetteren of bij elk van de medewerkers, vermeld op de website van de Gabriëlparchie.

- **Weekendvieringen**

Op zaterdag 16 augustus om 18.00 u is er een mis in de kerk van Kalken en op zondag 17 augustus om 10.00 u in de dekenale kerk van Wetteren. De homilie zal worden verzorgd door Réjette De Winter. Zij zal er spreken over haar leven en werk in Congo. Bovendien worden beide vieringen opgeluisterd door het verenigd koor Abadabukileyo - Cantiamo.

Website Gabriëlparchie:

www.parchielaarnewetteren.be

Project Réjette De Winter:

lees het interview op de volgende pagina.

Project zuster Erna De Wulf:

De werkgroep Missieanimatie steunt ook de zuster van Mariagaard, werkzaam in Rwanda. Zuster De Wulf ondersteunt HIV-positieve kinderen en jongeren in Ndera.

Project École de Science, Byimana:

De werkgroep Missieanimatie steunt ook de school gesticht door wijlen broeder-marist Léon Backx. De middelbare school met internaat kreeg in Rwanda de vermelding "excellent" en is gericht op wetenschappen. De school telt 700 leerlingen.

Alvast bedankt voor jullie steeds terugkerende interesse en de onmisbare steun aan onze missionarissen.

Namens de Werkgroep Missieanimatie Wetteren en de missionarissen.
Chris Beyens & Martine De Wilde

School van Réjette

Réjette De Winter, ondertussen 89 jaar en even terug in ons land voor vakantie, blijft onverstoord verder doen. We gingen bij haar op de koffie en ze vertelde honderduit over haar werk en belevenissen. Réjette is reeds sinds 1961 als lekenhelpster werkzaam in Kinshasa, Congo. Ze werd geboren in 1935 en volgde later les aan de lagere school van Sint-Jozef, in de tijd dat er nog 8 studiejaren waren. Ze vervolgde haar middelbare studies in Mariagaard en haalde daar ook haar diploma als regentes huishoudkunde. Ondertussen had Réjette een missieroeping. Ze was actief in de VKSJ en werd specifiek geroepen door priester Antoine Daem; toen werkzaam op het Indonesische eiland Flores. Zijn oproep om als lekenhelpster op missie te gaan, werkte aanstekelijk.

“Er is nood in Congo. We hebben aan jou gedacht.”

Indertijd startten er heel wat lekenhulpers in de missies. Elke lekenhulpster beoefent zijn beroep op eigen verantwoordelijkheid. “Ik ben één jaar naar Lourdes gegaan onder andere om Frans te leren en specifieke vorming te krijgen. In mei 1961 zei men: Er is nood in Congo. We hebben aan jou gedacht.”

“Ik tekende een statuut als leek waarbij ik als alleenstaande in mijn roeping gestuurd werd door de bisschop als medewerker van het bisdom Kinshasa. Eerst met proefjaren, daarna definitief.”

Naailessen in het vak huishoudkunde

“In oktober ‘61 ben ik naar Congo vertrokken. In het bisdom hadden ze nood aan godsdienstleerkrachten. Ik heb sinds 3 jaar avondschool gevolgd om ook dat diploma te behalen. Daarnaast had ik al een pedagogisch diploma.”

In 1975 besliste Mobutu het godsdienstonderwijs af te schaffen. “Ik zat daar, zonder werk. Maar de plaatselijke bisschop spoorde me aan om werk te zoeken in een andere school. Ik had immers nog een diploma. In Matete waren de Zusters van het Geloof van Tielt gevestigd en daar kwam een betrekking als huishoudregentes vrij. Ik had dit al 15 jaar niet meer gedaan - en dan ook nog in het Frans! Ik was toch blij dat ik het vak opnieuw kon geven.”

“Maar waar moest ik wonen?“, vroeg Réjette zich af. Net over de spoorweg in Matete had een Belg een groot domein met daarop een statig koloniaal huis. Aan de rand van het domein stond een onbewoond nachtwakershuisje, op zo'n 15 minuten te voet van de school, beschrijft ze. “Ik mocht er gaan wonen als ik het op eigen kosten bewoonbaar kreeg. Samen met vrienden hebben we dit op mijn kosten ingericht. Op 30 december, op de vooravond van mijn 40e verjaardag, ben ik dan naar Matete verhuisd.”

“Na drie maanden vroeg men of er in onze wijk over de spoorweg een nieuwe parochie kon worden opgericht, zodat we die sporen niet altijd over moesten. Op vraag stak ik mijn schouders onder die opbouw en gaf ik er later ook catechese.”

“In 1976 begonnen we officieel met de opbouw van de nieuwe parochie. Voornamelijk hier zit al mijn werk in vervat. Ik leerde het Lingala aan, om dichtbij de plaatselijke bevolking te kunnen staan. De eerste mis, toen nog in open lucht, werd gegeven op Pinksteren. 's Anderendaags werd dat startmoment geëvalueerd en gingen we op zoek naar een naam voor de parochie. Omdat er vlakbij al een 'Heilige Geest'-parochie bestond, werd er gekozen voor de 'Heilige Drie-eenheid'. Vanaf dat moment werd er wekelijks samen de mis gevierd, voorlopig nog steeds buiten, in afwachting van de daadwerkelijke bouw van de kerk.”

Réjette vertelt ons dat ze hierin werden begeleid door de Paters van Scheut. Op 1 januari 1979 bestond de parochie formeel. De Belg met het statige huis moest in 1986 vertrekken en 2/3e van zijn domein werd verkocht aan het bisdom. Réjette kon vanaf dan haar intrek nemen in het koloniale huis. Op het domein kwamen er behalve een zaal ook twee lagere scholen én een secundaire school.

“Ik kreeg al die tijd veel steun. Samen met Annie Suys - die ook werkzaam was in Congo - zetten we een project op waarbij we maandelijks geld vanuit België ontvingen. Er werd een maandelijks bijdrage van 5 euro gevraagd”. We willen graag weten wat ze concreet met de inzamelingen deden. “Sommige, veelal alleenstaande, moeders en ook weduwen uit de wijk konden een klein startkapitaal krijgen om een handeltje op te zetten: verkoop van brood, fufu (maniokmeel), makala (houtschoor) of gedroogde vis. Zo konden de vrouwen het schoolgeld van hun kinderen of de nodige medicatie betalen. De in de eerste instantie kleine kring van vrouwen werd al snel uitgebreid, omdat de moeders elkaar gingen steunen.”

Les Frans - Lingala

Later kwamen daar nog vormingscursussen voor jonge vrouwen bij, twee voormiddagen per week. Ze kregen onderricht in snit en naad, dactylografie, huishoudkunde en persoonlijkheidsvorming. De naai- en schrijfmachines werden opgestuurd uit België, gaat Réjette verder. “De lesgevers werden ook via ons project betaald. Het was fantastisch om te zien wat daar groeide. Die jonge vrouwen konden en kunnen voortaan instaan voor een, weliswaar beperkt, persoonlijk inkomen via naaiwerk voor bijvoorbeeld mensen in de straat of kleine opdrachten hier en daar. Af en toe vond er iemand ook een vaste job.”

Les dactylografie

Geld voor ontwikkelingshulp van de gemeente Wetteren ging naar sociale werken, zoals de bouw van de school en de aanleg van de weg ernaartoe. “We kregen ook veel steun vanuit de rijken in de parochie. Het geld van de Missieanimatie, daar ben ik zelf verantwoordelijk voor. Ik gebruik het voor het studiegeld, de ziekenzorg, de medicatie en zorg dat de mensen geen honger lijden. Zo betaalde ik de operatie van een jongen en ondersteun ik een moederloos gezin. Mijn entourage steunt me hierin. Onder andere mijn Congolese medewerker, ook een lekenhelpster, draagt daar toe bij. We laten de klusjesman met zijn gezin achter ons wonen. Hij is ook mijn chauffeur en krijgt van ons een betaalde opdracht.”

Na haar vakantie keert Réjette terug. Ze werkt nog iedere dag in de school en de parochie. Catechese geven en vrouwen vorming geven ziet ze als de verlenging van het werk van de missionarissen. “Matete is mijn thuis. Ik leef er en zal er sterven”.